

[Bundgård.]

ikke nær så stor opstandelse, da forskningsleder Rold Andersen kort tid efter meddelte i Politiken ifølge en undersøgelse, han havde foretaget, at en lang række mennesker slet ikke hævede deres sygedagpenge, fordi de ikke var klar over, at de havde ret til det. Det er jo en general ting, som man gang på gang møder i sociale institutioner, hvis man færdes dér, at folk ikke har noget kendskab til de rettigheder, de har, og at reglerne er så komplicerede, at folk ikke har nogen mulighed for selv at finde ud af dem. Derfor er det efter min opfattelse meget, meget vigtigt, at man indskærper meget eftertrykkeligt samtlige sociale institutioner i dette land, at de har informationspligt om alle de rettigheder, folk har, hvis de henvender sig i sociale anliggender. Mange problemer i dette land kunne undgås, hvis folk blev klar over, hvilke muligheder de har for at få hjælpedydelser.

Socialministeren (Nathalie Lind): Det har altid været sådan, at den sociale administration har stået til rådighed for dem, der søgte oplysninger om deres rettigheder efter sociallovgivningen. I den skriftlige motivering for spørgsmålet nævner hr. Bundgård specielt mødrehjælpsinstitutionerne og revalideringscentre, og dér kan jeg da henvise til, at disse institutioners opgave netop er aktivt at undersøge den enkeltes forhold med henblik på at vejlede og hjælpe. Og med hensyn til det særligt fremdragne eksempel, at socialforskningsinstituttets undersøgelser synes at vise, at der er mange syge, som på grund af ukendskab til reglerne ikke hæver deres sygedagpenge, kan jeg sige, at sygekasserne allerede før offentliggørelsen af resultatet af forskningsleder Rold Andersens undersøgelser var opmærksom på dette problem. De samvirkende centralforeninger af sygekasser i Danmark har således omkring årsskiftet ladet trykke en lille pjece om dagpengene; denne pjece, som er beregnet til uddeling blandt sygekassemedlemmerne, gør i et letfatteligt sprog rede for, hvem der er berettiget til dagpenge ved sygdom eller fødsel, og hvordan man skal forholde sig for at få dagpengene udbetalt.

At det forslag til ny omsorgslov, som vi

for tiden behandler her i tinget, særlig nævner oplysningspligten over for personer, der søger pension, kan ikke opfattes som noget principielt nyt. Hensigten har blot været at tydeliggøre forpligtelsen, fordi der her er tale om en gruppe mennesker, som det er særlig naturligt at give vejledning også om noget, de måske ikke i øjeblikket har brug for, men senere kan behøve.

Fra socialministeriets side har man tidligere støttet oplysningsvirksomhed over for enkelte grupper, og her kan jeg nævne, at ministeriet har bekostet den pjece, som i skifteretterne udleveres til kvinder, der er blevet enke. For tiden arbejder man også i ministeriet med forskellige publikationer, som skal anvendes til oplysningsvirksomhed.

Under disse forhold mener jeg ikke, der er særlig anledning til yderligere at indskærpe pligten til at give oplysninger, men jeg vil gerne medvirke til, at de, der skal give oplysningerne, får hjælp til at løse denne opgave, og det vil netop ske, når de pjecer, som nu forberedes, er færdige og kan udsendes til de sociale myndigheder.

Bundgård: Jeg vil gerne sige tak for svaret. Blot synes det at fremgå af svaret, at man ikke yderligere vil indskærpe informationspligten, og dér vil jeg gøre opmærksom på, at de muligheder, der hidtil er blevet brugt på institutionerne, efter min erfaring ikke er tilstrækkelige. Det hjælper ikke at uddele pjecer til folk, som ikke rigtig har noget begreb om, hvordan de skal forstå disse pjecer og fortolke disse pjecer. Uanset hvor godt de bliver skrevet, så er det altså mange gange ikke tilstrækkeligt; det er den personlige vejledning i det enkelte tilfælde, der er brug for, og det er desværre heller ikke nok, som man gør det inden for mødrehjælps- og revalideringsinstitutionerne, at undersøge den enkeltes forhold, hvis man ikke bruger det til at vejlede den enkelte om, hvilke rettigheder vedkommende har. Det er mange gange tilfældet, at man fortolker sine opgaver på disse institutioner på den måde, at man kun forhører folk og kun undersøger deres forhold, men glemmer den positive side af sagen, nemlig at fortælle dem, hvilke rettigheder de har bagefter, og hvilke hjælpedydelser de har krav på,